

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Družstvo vlastníků domu Praha 4 – Michle, ul. Magistrů 7, čp. 379, družstvo**, se sídlem Magistrů 379/7, Praha 4, zast. JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Elišky Peškové 735/15, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) IPB Real a. s.**, se sídlem Přemyslovská 2845/43, Praha 3, zast. Mgr. Patrikem Ferklem, LL. M., advokátem se sídlem Internacionální 1231/8, Praha 6, **b) FARA spol. s r. o.**, se sídlem K Matěji 2162/33, Praha 6, **c) Doc. Ing. P. T.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. S-MHMP 276886/2007/OST/Ca/Hn, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2009, č. j. 8 Ca 10/2008 - 131,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Stěžovatel **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Balcara, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se osoba zúčastněná na řízení ad a) jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno výše specifikované rozhodnutí žalovaného a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 18. 4. 2007, č. j. P4/172895/06/OST/FIAL/335, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 6. 2007, č. j. P4/76637/07/OST/Fial/2333.1. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí bylo k žádosti stěžovatele jako stavebníka povoleno odstranění části stavby domu č. p. 921 v ulici Magistrů 9, Praha 4 – Michle, na pozemcích parc. č. 1051 a 1052/4 v katastrálním území Michle, a to odstranění celé části „B“ na pozemku č. parc. 1052/4 a odstranění části „A“ budovy na pozemku č. parc. 1051 – stávající kotelný včetně stropní konstrukce, světlíků, krytiny

a dřevěné konstrukce zastřešení dvora budovy „A“ za podmínek, které byly rovněž v rozhodnutí specifikovány. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla povolena změna stavby domu č. p. 921 – části „A“ v předmětné ulici na pozemku parc. č. 1051 v k. ú. Michle, spočívající ve stavebních úpravách souvisejících s dispozičními změnami zahrnujícími i doplnění půdorysu 2. až 5. NP a v nástavbě 6. ustupujícího podlaží. Dále též byla povolena změna stavby předmětného domu, spočívající v přístavbě části „B“, včetně nových domovních rozvodů vody, kanalizace, plynu a elektroinstalace a přípojek kanalizace, přeložky kabelů NN a veřejného osvětlení na pozemcích parc. č. 1049, 3219 a 3218/1 v k. ú. Michle. Stavby byly povoleny za v rozhodnutí blíže vymezených podmínek. Konečně výrokem III. prvostupňového rozhodnutí byla povolena stavba parkoviště o kapacitě 26 parkovacích stání z betonové zámkové dlažby a z části zatravnovací dlažby na pozemcích parc. č. 1049, 1050 a 3219, k. ú. Michle. Dále byla za specifikovaných podmínek povolena také stavební úprava komunikace č. NN12 na pozemku parc. č. 3219 a 1049 v k. ú. Michle, spočívající v dočasném zpevnění silničními panely a v následné úpravě povrchu zatravnovací dlažbou, včetně chodníkového pásu z plně zámkové dlažby. Vedle toho bylo také rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. Drobná změna prvostupňového rozhodnutí spočívala toliko ve specifikaci konkrétních ustanovení v rozhodné době účinného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Rozsudek městského soudu, který druhostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, vycházel z toho, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Hranice pozemků parc. č. 1053 a parc. č. 1052/4 probíhá totiž středem 30 cm široké obvodové zdi. Správní orgán se přitom otázkou vlastnictví této zdi nezabýval, ačkoliv je zřetelné, že muselo dojít k dotčení vlastnických práv žalobce.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vedle nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení vytýká napadenému rozsudku rovněž nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů. Dále mělo být řízení před městským soudem podle stěžovatele zmatečné, neboť chyběly podmínky řízení.

Ve smyslu písm. a) shora citovaného ustanovení s. ř. s. vytýká stěžovatel městskému soudu nesprávné právní posouzení toho, zda došlo k dotčení vlastnických práv žalobce. Dle stěžovatele nebyly dány důvody pro přerušení správního řízení, natož k odkázání účastníků na soud, neboť zde nevyvstala otázka, o které by si stavební úřad nemohl učinit úsudek sám. Otázka umístění stavby byla předmětem pravomocného územního rozhodnutí. To nabylo právní moci již dne 24. 4. 2006 a žalobce proti němu včasnou správní žalobu nepodal. Stavební povolení logicky vychází z předchozího územního rozhodnutí. Stavební povolení je rozhodnutím, které se vlastním umístěním stavby nezabývá, a tak není možné jeho zrušení z důvodu, který městský soud uvedl.

Stěžovatel namítá, že městský soud zvolil ryze formalistické hodnocení věci a vyhověl zcela účelové námitce žalobce, aniž by zohlednil skutečnost, že při vlastním provádění stavby zůstala hraniční zeď zachována v celém původním rozsahu. Stěžovatel jako stavebník zvolil tento postup, aby tak zcela vyloučil možnost zásahu do vlastnictví třetí osoby. V době územního a stavebního řízení bylo z technických důvodů objektivně velmi obtížné hraniční zeď vytyčit, protože tomu bránila původní budova na pozemku parc. č. 1052/4 v k. ú. Michle, jejíž odstranění bylo součástí stavebního povolení. Projekt pro stavební povolení proto řešil některá dílčí opatření i ve vztahu k hraniční zdi pro případ, že by po upřesňujícím vytyčení hranic byla tato zeď zaměřena jako součást pozemku stěžovatele, tj. součást stavby. Vytyčení vlastnické hranice ze dne 8. 1. 2008 zaměřilo hraniční zeď v ose zdi. Stěžovatel tedy pro vyloučení jakýchkoli pochybností stavbu upravil tak, aby celá zeď zůstala nedotčena. Po formální stránce reflektuje shora uvedené opatření dokumentace skutečného provedení stavby a v této podobě

byla stavba zkolaudována. S ohledem na možné nepřesnosti při geodetickém zaměřování hranic pozemků nelze však považovat přesažení hranice mezi pozemky za prokázané ani na základě původní dokumentace pro stavební povolení. Geodetická dokumentace ani stavební dokumentace jako celek dle názoru stěžovatele ničím nenavědčují tomu, že stavební povolení přineslo zásah do práv žalobce. Hraniční zeď navíc plnila po dlouhá léta konstrukční funkci ve vztahu k bývalé (dnes již odstraněné) stavbě na pozemku parc. č. 1052/4, k. ú. Michle.

Podle písm. c) shora citovaného ustanovení s. ř. s. stěžovatel namítá chybějící podmínky řízení. Již dne 11. 9. 2008 namítl, že správní žaloba je podána osobou neoprávněnou. Jako žalobce byl označen formálně subjekt „Družstvo vlastníků domu Magistrů 379/7, Praha 4“. Z plné moci založené ve spise je však zřejmé, že ta byla udělena dvěma fyzickými osobami – Ing. F.Š. a P. T. (viz použitá slova „*my níže podepsaní ... zmocňujeme tímto JUDr. Petra Balcaru, advokáta ..., aby nás zastupoval...*“). Dle názoru stěžovatele tak je třeba mít za to, že žaloba byla podána právě těmito osobami, nikoliv družstvem jako takovým, a tedy není pro řízení nastolena aktivní legitimace. Vedle toho stěžovatel uvádí, že mu není ani zřejmé, čím žalobce dokládá, že správní žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 14. 11. 2007, jak je uvedeno v úvodu žaloby. Tato okolnost je důležitá s ohledem na dodržení lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s.

Konečně dle písm. d) citovaného ustanovení s. ř. s. stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu. Citace judikatury soudem se v odůvodnění objevuje bez vazby na daný případ. Stěžovatel také nerozumí větě z odůvodnění, z níž plyne, že při vlastní realizaci stavby byla zeď ponechána nedotčena, „*ze soudu předložené stavební dokumentace je zřejmé zamýšlené provedení statického zajištění a oprava zdi, což nebylo realizováno, právě s ohledem na procesní pochybení správního orgánu prvního stupně*“. Z odůvodnění navíc ani není patrné, jaký zásah do vlastnického práva shledal soud v zamýšlené opravě a zajištění zdi. To jsou dle stěžovatele normální činnosti, které musí zajistit každý vlastník.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ze stěžovatelem předložené projektové dokumentace plynulo, že stěžovatelovým záměrem bylo podkopat bezprostřední vnější líc dvorní zdi, která je polovinou své tloušťky ve vlastnictví žalobce, a to kolmou stavební jámou o hloubce cca 4 m pod úroveň dvora. Středem této zdi prochází hranice pozemků stěžovatele a žalobce. Žalobcova zeď měla být zbourána. Je tedy obtížné uvěřit, že stavba proběhne bez zásahu do cizího majetku. Přitom stavební úřad stanovil podmínku, že stavba musí probíhat na vlastním pozemku stěžovatele a žádná práva sousedů nesmí být dotčena, nicméně zároveň odsouhlasil výkresovou dokumentaci, která na hranici pozemků umísťuje vnější líc nové betonové stěny garáží. Dále žalobce poukazuje na znění § 58 stavebního zákona, z něhož mj. plyne, že je to stavebník, kdo musí prokázat vlastnické či jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu, provést její změnu nebo udržovací práce na ní. Dále žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2006, č. j. 57 Ca 62/2005 - 60, publ. pod č. 1157/2007 Sb. NSS a navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil zdejší soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejprve se zdejší soud musel zabývat námitkami týkajícími se zmatečnosti řízení pro nedostatek podmínek. V této souvislosti stěžovatel poukazoval na nesprávně vyplněnou plnou moc ze dne 21. 12. 2007. Ta skutečně začíná slovy „*[m]y níže podepsaní členové představenstva*

Družstva vlastníků domu Praha 4 – Michle ul. Magistrů 7, č. p. 379...“ a dále následují jména a osobní údaje členů představenstva, kteří zmocňují advokáta JUDr. Petra Balcar, aby je zastupoval ve všech právních věcech a ve věci předmětné zvláště. Nelze se ovšem ztotožnit se stěžovatelem, že tím pádem jsou zastoupeny jen tyto osoby, nikoliv družstvo jako takové. Z plné moci totiž zřetelně plyne, že jmenovaní členové představenstva jednají právě jménem družstva jako jeho statutární orgán. To ostatně dokládá i otisk razítka družstva vedle podpisů zmíněných osob. To, že zmocněný advokát od počátku nepochyboval o skutečnosti, že zastupuje družstvo jako celek, plyne i ze substituční moci ze dne 8. 1. 2008, kterou zmocnil advokátku JUDr. Milenu Bódiiovou (č. l. 10 spisu). V substituční plné moci je JUDr. Petr Balcar označen za osobu zmocněnou k zastupování Družstva vlastníků domu Praha 4 – Michle ul. Magistrů 7, č. p. 379, a to právě na základě plné moci ze dne 21. 12. 2007. Je evidentní, že ve věci vystupovalo družstvo jako celek, neboť se jednalo o řízení, které se také týkalo družstva jako takového. Jakýkoliv jiný výklad nepřichází v úvahu.

Stěžovatel spíše naznačuje, než přímo tvrdí, že by také sama žaloba mohla být podána opožděně s poukazem na to, že není zřejmé, kdy bylo žalobci doručeno správní rozhodnutí žalovaného. Tato skutečnost však zřetelně vyplývá ze správního spisu. V něm je k rozhodnutí žalovaného připojena doručenka, z níž je patrné, že žalobce je převzal dne 14. 11. 2007. Žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 8. 1. 2008, a tedy dvoutměsíční lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. byla zachována. Kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. c) tedy nebyly naplněny.

Dále zdejší soud musel věnovat pozornost námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů). K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, (publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77), vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro

nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz), vyslovil zdejší soud právní názor, že „je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a ke jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „je úst odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Zatímco za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Napadené rozhodnutí městského soudu však standardy plynoucí ze shora shrnuté obsáhlé judikatury splňuje. Jakkoliv lze v napadeném rozsudku nalézt některé dílčí nepřesnosti, nezpůsobují samy o sobě jeho nepřezkoumatelnost. Citace § 58 odst. 2 stavebního zákona není bez vazby na souzený případ, jak namítá stěžovatel. Z tohoto ustanovení totiž plyne, že je to stavebník, kdo musí prokázat vlastnické či jiné právo k pozemku, na kterém chce stavbu realizovat, provést její odstranění či změnu. Také citace ustálené judikatury (jakkoliv zde je jistě dílčím pochybením, které ovšem nemá vliv na celkovou nepřezkoumatelnost rozsudku, že alespoň několik rozhodnutí ze soudem užitého termínu „ustálená judikatura“ není označeno spisovou značkou, datem vydání rozhodnutí či názvem soudu, který je vydal) má svůj význam a vazbu na konkrétní skutkovou věc. Z této judikatury totiž plyne, že prokázání shora citovaného práva je vždy na stavebníkovi a o věci si nemůže stavební orgán učinit úsudek sám. Městský soud vyšel z toho, a z napadeného rozsudku to je zřetelné, že v daném případě stavebník toto právo neprokázal. Ba naopak soud dospěl k závěru, že se část prováděných stavebních prací měla odehrát na pozemku žalobce. Přes svou stručnost tak odůvodnění obsahuje srozumitelně podané důvody, pro které městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Na tom nic nemění ani fakt, že několik málo dílčích vět, jak poukazuje stěžovatel, obsahuje překlepy či chyby. Rozsudek jako celek ale je srozumitelně odůvodněn, čehož důkazem je i to, že s ním stěžovatel věcně polemizuje. Ani námitky podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy nebyly naplněny.

Nakonec se kasační soud zabýval námitkami stěžovatele, zda došlo k dotčení vlastnických práv žalobce. Zde městský soud správně citoval relevantní ustanovení stavebního zákona. Podle jeho § 58 odst. 2 platí, že [s]tavebník musí prokázat, že je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu, provést změnu stavby anebo udržovací práce na ní. Dále § 58 odst. praví, že [ž]ádá-li stavebník o povolení stavby, která má zčásti spočívat na stavbě ve vlastnictví jiné osoby, musí připojit ke žádosti o povolení stavby písemnou smlouvu o zřízení věcného břemene uzavřenou s vlastníkem stavby, na jejíž části má spočívat; totéž platí i v případech, kdy se obě stavby mají provádět současně. Podle § 137 odst. 1 stavebního zákona [s]tavební úřady, provádějící řízení podle tohoto zákona, se pokusí vždy též o dosažení dohody účastníků u těch námitek, které vyplývají z vlastnických nebo jiných práv k pozemkům a stavbám, ale překračují rozsah pravomoci stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy. Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že [n]edojde-li mezi účastníky řízení k dohodě o námitce podle odstavce 1, která, kdyby se zjistilo její oprávnění, by znenamohlá uskutečnit

požadované opatření nebo by umožnila jeho uskutečnění jen v podstatně jiné míře či formě, odkáže stavební úřad navrhovatele nebo jiného účastníka podle povahy námítky na soud a řízení přeruší.

Také co se týče judikatury, postupoval městský soud správně, poukázal-li na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2006, č. j. 57 Ca 62/2005 - 60, ačkoliv v odůvodnění opomněl uvést spisovou značku. Jde sice o rozhodnutí toliko soudu krajského, které však bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (§ 22 s. ř. s.) pod č. 1157/2007. Z citovaného rozsudku plyne, že povinností prokázat vlastnické nebo jiné právo k pozemku nebo ke stavbě ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona zatížil zákonodárce výlučně stavebníka a přenesení důkazního břemene na jiného účastníka řízení při jejím nesplnění ze strany stavebníka postrádá zákonnou oporu. Pokud stavebník vlastnické či jiné právo k pozemku neprokáže, nemůže stavební úřad postupovat podle § 137 odst. 3 stavebního zákona a učinit si o věci úsudek sám, přestože je splněna podmínka námitek občanskoprávní povahy uplatněných jiným účastníkem stavebního řízení. V dalších podrobnostech lze poukázat na publikované rozhodnutí.

Mezi žalobcem a stěžovatelem přitom není sporu, že hranice mezi jejich pozemky vede středem zdi, jejíž šířka je asi 30 centimetrů. Zeď přitom dle rozhodnutí správních orgánů měla být zbourána. Z toho evidentně plyne zásah do vlastnického práva žalobce. Není vůbec rozhodné, že ve skutečnosti stěžovatel zeď pro jistotu nezboural. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž při přezkoumání rozhodnutí v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s. vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud tedy posuzuje to, jaká oprávnění stěžovateli uvedeným rozhodnutím vznikla, nikoliv již to, jak s nimi ve skutečnosti naložil.

Nelze se ztotožnit ani s argumentací stěžovatele, že celá věc již byla rozhodnuta v územním řízení, územní rozhodnutí nabylo právní moci a žalobce proti němu včasnou žalobu nepodal. Citované ustanovení § 58 odst. 2 stavebního zákona totiž jednoznačně prokázání vlastnického práva vyžaduje samostatně v řízení stavebním. Obdobně také nelze přisvědčit tomu, že nebylo možné hranici pozemků před provedením stavebních úprav vytyčit. Pokud by tomu tak bylo, pak by tato skutečnost, s ohledem na citovaný § 58 odst. 2 stavebního zákona, tížila právě stěžovatele jakožto stavebníka. Z těchto důvodů tak nedošlo ani k naplnění námitek ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námítky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel a žalovaný, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5, § 120 s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch a přísluší mu náhrada účelně vynaložených nákladů v souvislosti se zastoupením v řízení o kasační stížnosti stěžovatele, a to právě vůči stěžovateli. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem a činily celkem 2400 Kč. Byly tvořeny odměnou za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění] a paušálem 300 Kč (§ 13 odst. 3 tarifu). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, což prokázal, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona

č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ustanovení § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 480 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna v celkové výši 2880 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu